

[Glistrup]

frem, så har vi grundlaget for at få medierne til at interessere sig for det, vi kan få offentligheden til at rejse en debat, og vi kan få reglerne om tvangsfjernelse af børn gjort mere humane, end de er i øjeblikket. Det er altså ikke nok, at en enkelt fru Jensen hvert tredje år kommer og laver vrøvl over, at hendes lille Birgitte er blevet fjernet af de skrækelige folk fra børneværnet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ja, undskyld, jeg var et år forud for min tid. Jeg mente begyndelsen af næste folketingsssamling. Selvfølgelig, hvis udvalget kan blive færdigt før, er det udmærket, men når jeg nævnte det tidspunkt, i begyndelsen af oktober, altså i folketingsssamlingen 1983-84, var det, fordi jeg mente, at det havde særlig interesse for folketingets arbejde, hvis man kunne have betænkningen på det tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Afkriminalisering af simpel uagtsomhed).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 1/12 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige med det samme, at jeg har megen sympati for tanken om at afkriminalisere den simple uagtsomhed inden for

særlovgivningen. Jeg synes, det er en rigtig tanke og en rigtig argumentation. Den uenighed, der kan opstå – det ville være ligesom i 1977, da sagen sidst blev behandlet i folketinget – er alene en uenighed om fremgangsmåden, idet fremskridtspartiet jo foreslår, at man skal ændre straffelovens § 19, således at simpel uagtsomhed generelt afkriminaliseres, mens det, jeg vil mene er det rigtige, er, at man i de enkelte love sørger for den afkriminalisering, der her er enighed om, i det omfang det overhovedet kan ske og bør ske.

Man må være opmærksom på, at de gældende bestemmelser i hele særlovgivningen er udformet på baggrund af den almindelige regel i straffelovens § 19, hvorefter de pågældende straffebud i særlovgivningen er anvendelige, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel. Den ændring, fremskridtspartiet lægger op til, ville indebære, at der uden en nærmere gennemgang af de enkelte særlovsområder blev gennemført en generel afkriminalisering af simpel uagtsomhed, og det er en fremgangsmåde, jeg ikke mener er den mest hensigtsmæssige. Der kan nemlig fortsat være enkeltområder inden for særlovgivningen, hvor det ikke vil være rimeligt at afkriminalisere simpel uagtsomhed. Jeg skal ikke gå ind på en række eksempler, men bare nævne ét – for at gøre det helt forståeligt, at man dér kan have behov for, at simpel uagtsomhed også kan belægges med en sanktion. Jeg tænker på transport af farligt gods, hvor man må erkende – det tror jeg at alle vil gøre – at der kan opstå meget farlige situationer, og at det derfor kan være nødvendigt, at simpel uagtsomhed i et sådant tilfælde, men også i andre, bør kunne straffes.

En begrænsning af uagtsomhedsansvaret må efter min mening forudsætte en omhyggelig gennemgang af de mange lovgivningsområder, som ville blive berørt af en sådan ændring.

Da man behandlede forslaget i 1977, var der enighed blandt de fleste partier om, at den rigtigste fremgangsmåde måtte være, at man ved fremtidig revision af de forskellige særlovsområder var opmærksom på, om det ville være hensigtsmæssigt at gennemføre en begrænsning af uagtsomhedsansvaret. Siden har man fulgt denne fremgangsmåde, og derfor kan man vel sige, at debatten og forslaget dengang har haft en betydning.